

Tartalom

- Broadstairs '97
 - Bemutatkoznak új tanáraink (blokk)
 - Egy arc a Révaiból
 - Compfair '97
 - Gólyabál Révai-módra...?
 - ESSZÉ (melléklet)
 - Milyen volt a fűzfői némettábor
 - Diákantológia
 - 1997. október 6-12.
 - Hírek
-

Broadstairs '97

Kellemes és hasznos kikapcsolódásra vágyik? Vegyen részt utazásunkon! Az úticél: Broadstairs.

Idén nyáron mi is ott jártunk. Tapasztalhattuk, hogy amit mindenfelé beszélnek, igaz: Anglia gyönyörű. Már maga az utazás is nagy élmény volt, még a több tíz órás buszozás is elviselhető, ha olyan csodaszép meglepetések tárulnak elénk, mint az éjszakai, kivilágított repülőtér Frankfurtnál, vagy Belgium kis ékszerdobozza, Brugge.

Mikor végre a kompról (ami leginkább egy úszó bevásárló központhoz hasonlított) megpillantottuk a doveri fehér sziklát (white cliffs) nem tudom biztosan, hogy megkönnyebbültünk-e vagy csak fokozódott bennünk a feszültség.

Broadstairs kedves, kis városka a tengerparton. Nappal nyüzsgő strand, este hangulatos partisétány, Charles Dickens alkotóház (és azonos nevű szórakozóhely), mozi, tengernyi Fish Chips (sült krumplit, hamburgert és ehhez hasonlókat árusító kis üzlet) kell-e ennél jobb hely egy nyelviskolának (Kent School of English)?

Az utazás során a legnagyobb lutri a host family (vendéglátó család) volt. Volt figyelmes, gondoskodó házigazda, akadt kevésbé és túlságosan is az. Valakinek kedves olasz lányok, másnak szelídnek tűnő hüllők jutottak lakótársnak. Reggel 9.00-tól negyed 1-ig kemény munkával igyekeztünk bővíteni angol tudásunkat, amiben válogatott, fiatal, lelkes tanárok segítettek bennünket. Iskola után pedig minden nap megnézhattunk, kipróbálhattunk, gyakorolhattunk valamit, ami - túlzás nélkül állíthatjuk hogy - kedvünkre volt. Hatalmas bowling mérkőzést rendeztünk (illetve rendeztek nekünk), körülnéztünk a ramsgate-i piacon, nézhattunk filmet és bőven volt lehetőségünk sportolásra is (tenisz, röplabda, foci, stb.). Két délutánt Canterburyben töltöttünk, láttuk a katedrális és szinte magunk is résztvevői voltunk a Canterbury meséknek (Canterbury Tales).

Esténként sem unatkoztunk: tánc (Barne Dance, disco), zene, éneklés. Egyik alkalommal még egy igazi Cabaret-ben is részt vehettünk (szeretném megjegyezni, hogy bármilyen furcsa is, de az olaszok nem értik az angol humort). Fellépett a Spice Girls (kísértetiesen hasonlítottak a délelőtti tanárainkra. :-)

Kétségtelenül London volt utazásunk csúcspontja. Nem hiszem, hogy London megismerésére 2 nap (de akár kétszer 2 hét is) elegendő lenne. Mindenesetre London nekünk már nem egy két dimenziós térképrészletet jelent, hanem a lüktető várost, az eddig csak képeslapról ismert nevezetességekkel: a valóságos Tower (a királyi ékszerekkel), a British Museum, a Buckingham palota és a National

Gallery - ahol olyat láttunk egy lépés távolságból, amit eddig legfeljebb a művtöri órákon mutatott diaképeken láthattunk. Természetesen még sorolhatnám, mi mindentől felejtettük tátva a szánkat, és csodálkoztunk (annyira hogy majdnem elcsapott minket egy szabályosan bal oldalon közlekedő autó), de biztos, hogy kifejejtenék valamit, hiszen számon tartani sem lehet a sok nevezetességet. Windsor és Leeds Castle ráadás volt, hab a tortán. (Nágelné és Portöröné tanárnők jóvoltából).

Biztos, hogy mindenki másra emlékszik legszívesebben ebből a 17 napból. Mindenesetre vastag fényképalbumok teltek meg kedves, vidám, csodálatos emlékekkel, barátságok születtek angolokkal, és a világ minden részéről érkezettekkel, álmok váltak valóra és új célok, új tervek fogalmazódtak meg. Gondolja meg és ne késlekedjen, hanem jelentkezzen, hogy aztán elmondhassa - én világot jártam!"

Sztanó Flóra 12.F

Bemutatkoznak új tanáraink

- Kurányi Ildikó
- Lőrincz Beáta
- Sárvári István

Kurányi Ildikó

Csudálatos volt a gyermekkorom. Királylányost játszottunk a fertői kastély padlásán, titkos üzeneteket ástunk el a híres Majomfa tövében, almacsatákat vívtunk a házunk körüli nagy kertben. Ekkor tanultam meg, hogy a család, a barátság, a szeretet a legnagyobb értékek közé tartozik.

A középiskolás évek a Hûség Városában teltek a diákélet minden izgalmával, nagy pillanataival.

Az ELTE Bölcsészkarán is gyorsan rohantak az évek. A több ezer oldal olvasása közben azért jutott idő világmegváltó tervek szövögetésére is. A végzős évfolyamból kevesen jöttek tanári pályára, sajnos ez azóta így van.

Az egyetem elvégzése után egy ideig Sopronban tanítottam, majd öt évvel ezelőtt Györbe költöztünk.

Most 53 m²-en játsszuk azt boldogan, hogy miénk a világ.

Az elmúlt években a Bercsényiben tanítottam és szeretettel emlékszem vissza mindenkire. Szeptembertől én is révais vagyok. Mindenkitől azt hallottam: jó révaisnak lenni. Azóta én is tudom: tényleg jó.

Szeretem a munkámat. Ha nem szeretném, nem csinálnám. Nagyon fontos, hogy olyan hivatást válasszunk, amit szeretünk. Az évek során sok közös örömben volt részem tanítványaimmal. Nem mondom, hogy a dolgozatjavítás a kedvenc foglalatosságom, mégsem cserélném el a magyar szakos tanárságot másra. Hiszem, hogy a jó magyaróra a kicsengetéssel nem ér véget. Éppen ott kezdődik...

Szeretném minél több diákkal megízleltetni, hogy "Minek a lélek balga fényűzése". Örülök annak is, hogy az egyetemi előkészítőkre ilyen sokan járnak.

Egyébként kösz, jól vagyok. A "Csend szavai"-t komolyan gondolom. Ezért szeretném megosztani Veled is.

Kedvenc könyvem? Most éppen a Szent Lajos király hídja /Thorton Wilder/. "Annak, aki szeret, nincs szüksége arra, hogy emlékezzenek rá. Van az elevenek országa meg a holtak országa, s a híd a szeretet; csak az marad meg, az az élet egyetlen értelme." - így zárul a könyv.

Olvasd el, ha van kedved hozzá.

.....

Lőrincz Beáta

Azon kevés tanárok egyike vagyok, aki diákéveit nem ebben az iskolában töltötte.

1992-ben érettségiztem a Gönci Ferenc Gimnáziumban, Lentiben. Ezt követően a kaposvári Tanítóképző Főiskolán tanultam 1 évig. 1993-ban felvételiztem a szombathelyi Berzsenyi Dániel Tanárképző Főiskola német szakára. 4 fantasztikus főiskolai év után idén júniusban kaptam diplomát. A Révai Gimnáziumba tavaly kerültem. Akkor óraadóként tanítottam egy csoportot. Szeptembertől kezdve már 6 osztályban tanítom a német nyelvet.

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy ebben a "nagy múltú" gimnáziumban taníthatok. Nagyon jól érzem itt magam, a diákok kedvesek, segítőkészek. Mindent megteszek azért, hogy jó kapcsolatot alakítsak ki a gyerekekkel. Szeretnék még sok évet eltölteni ebben az iskolában.

Szabadidőben gyakran megyek kosár- vagy focimeccsre.

.....

Sárvári István

Tíz évvel ezelőtt hasonló izgalommal és bizakodással álltam a Révai évnnyitóján, mint az idén. Most úgy érzem ismét elsős vagyok itt, de tudom, ahogy évről évre egyre jobban szerettem révais diák lenni, ez tanárként sem lesz másképp.

Érettségi után a Pécsi Orvostudományi Egyetemen, majd az ELTE biokémia szakán tettem rövid ismerkedő látogatást, végül kémia-fizika szakon végeztem. Szerencsére, mert így Kolozsváryné és Dubraviczkyne tanárnők távozásakor, Horváth Péter igazgató úr nagyszerű és bölcs döntése következtében, 1 év budapesti középiskolai kiképzés után máris visszatérhettem egykori sikereim és győtreim színterére. Régebben úgy gondoltam, hogy én egy liberális, elnéző, udvarias, megbocsájtó tanár leszek, minden témakörből három pótdolgozatot íratok. Régebben.

Egy arc a Révaiból - Balogh Péter

Igazat szólva, fogalmam sincs, hogyan kezdjem el bemutatását. Bizonyára ismerősen cseng a név, hisz a hangosból gyakran hallhattátok az elmúlt években, vagy: ismerős lehet egy arc versenyekről, a kollégiumból, de nem, ez sem jó. Elégedjétek meg csupán egy névvel: *Balogh Péter*. Sokaknak az újdonság erejével hathatott, osztályunknak azonban nélkülözhetetlen részévé vált. Nélküle Nem boldogulnánk... "Ha neki nincs leckéje, akkor senkinek sincs!" Elképzelésem sem volt, milyen kérdéseket tehetnék fel neki, ami másokat is érdekelhet. A legegyszerűbb módot választottam: rábíztam szegényt osztálytársaimra. Az eredmény felettébb érdekes és minden fantáziát felülmúló lett.

Hogy legyen róla képetek, a szolidabbakkal kezdeném:

Miért választottad a Révait?

Mert ez volt a legközelebb - ugyanis Kapuváron lakom - és persze tudtam, hogy ilyen jó osztályom lesz.

Balogh Péter

Mióta foglalkozol nyelvekkel?

Általános alsó tagozatában kezdtem magántanárnál németet tanulni, és mire az iskolában megindult a németoktatás, már mindenki rólam írta a házit. Angolt szintén magánúton tanultam, az orosz pedig két évig gyötörtem.

Milyen versenyeken vettél részt?

Általánosban reáltantárgyakból, rajzból és németből, középiskolában pedig a kis OKTV-n és tavaly a német OKTV-n indultam.

Mire vagy a legbüszkébb?

Nyolcadikas koromban országos németversenyen első helyezést, a tavalyi OKTV-n pedig országos 8. helyezést értem el.

Szponzoraid?

Szüleim, tanárain és a lelkes szurkolótábor.

Álmaid?

A legközelebbi a közgáz egyetemre való bekerülés, a legtávolabbi pedig, hogy részt vegyek saját temetésemén.

Miért pont a közgáz?

Kizárásos alapon. A műszaki érdekelt volna még, de a közgáz nagyobb távlatokat nyit.

Mit változtatnál a Révain?

Magán a sulin semmit. Ha változtatnék, az a tanterv lenne: kevesebb magolás, inkább a józan gondolkodásra való összpontosítás.

Hobbid?

Repülőmodellezés, olvasás, számítógép, zene.

Mi leszel, ha nagy leszel?

Felnőtt, bár nem biztos, mert ahhoz komolyság is tartozik.

Aztán egyre inkább belejövök a kérdésbe:**Járatod a Playboyt?**

Nem, csak kölcsönkérem.

Büntetett előéletű vagy?

Nem hiszem, hogy előző életemben sitten lettem volna - nem tetszik az ottani kaja.

Mi voltál előző életedben?

Már előző életemben sem hittem a reinkarnációban.

Paramétereid?

Milyen mértékegységben?

Könnyen leraktad a felsőfokút?

Egy kis kenőpénzzel minden megy...

Lennél a Julcsi fickója a Szomszédokban?

Tényleg van egy Julcsi a szomszédokban, de egy kicsit idős, úgyhogy csak Juli néninek hívjuk.

Voltál gyomormosáson?

Nem, csak vakbélműtéten. Az is megfelel?

Szoktál barbizni? Ken-ed is van?

Csak ha egyedül vagyok és senki sem látja.

És még csak úgy záporoztak a kérdések. Ki hitte volna, hogy ilyen érdekes osztálytársaink is léteznek. Szegény Peti már fogta a fejét. Hogy egy kicsit pihenni hagyjuk, íme egy egyveleg a róla írt véleményekről:

"Az osztály polihisztora."

"Jó humora van."

"A Peti a sulibuli királya. Imád táncolni és izzadásig csinálja."

"Az elmúlt évek filozófusainak, tudósainak reinkarnációja egy személyben."

"Szerintem nagyon megnyerő és segítőkész. Olyan, mint mi."

"Két lábon járó szótár."

"Padtársammal egyetemben állíthatom, hogy bármikor igénybe venném a szolgálatait. A félreértések elkerülése végett itt most a fizikaházijára gondolok."

"- Nem lennék olyan, mint ő."

- Miért nem?

- Maradsz inkább ilyen hogyismondjam..."

"Tiszta macho! Én szívesen élném le vele az életemet."

"Nem tudom, hogy csinálja."

És a végére maradtak azok a kérdések, melyekkel inkább nem akartam fárasztani.

Mit kaptál tavalyelőtt karácsonyra?

Mi az a transzduktorlebens?

Hány Túró Rudit ettél már életedben?

Ki a kedvenced a Homok titkai című lélegzetelállító sorozatból?

Mi az a hátulkötős vontcsövű pusza?

Illetve azok, amelyekre a válaszok félreértések elkerülése végett csak személyesen a 102-es teremben kérhetők:

Lányok?

Na és a fiúk?

Miért nincs annyi eszem, mint neked?

Korpás a hajad?

Reméljük, némileg hozzájárultunk az amúgy kielégíthetetlen, határtalan, szárnyaló fantáziátok kielégítéséhez. Ha bárkinek bármiféle kérdése felmerülne ártatlan esze legtisztább bugyrában, ne hagyja azt bent megporosodni, lelkiismereti kötelessé gének tartván most tegye szóvá a 102-esben, vagy hagyja azt a feledés homályába merülni.

Compfair '97

Idén is megrendezték a *Compfair számítástechnikai vásárt Pesten a BNV területén, annak legnagyobb pavilonjában. A 14-étől 18-áig tartó kiállításra az érdeklődő révaisok Kovács Csaba tanár úr kíséretében utaztak fel szerdán, a szakmai bemutató napján.*

Reggel 6:45-kor kezdett gyülekezni a csapat az iskolához vezető - egyes személyeknél már kalandos út után (elalvás, vonat lekésése), állig felfegyverkezve elemőzsiával és táskákkal a katalógusok, árlisták és nyeremények számára. A busz várva várt megérkezése kisebbfajta közlekedési dugót okozott a Jókai utcában, ugyanis a csoport egyszerre próbált beszállni, ráadásul mikor még le sem parkolt a busz. Az elméleti 7:00-ás és gyakorlati 7:10-es indulás után egy hosszú, unalmas út következett a fővárosig, majd egy még hosszabb, amíg átjutottunk Pestre a BNV-hez (hála a reggeli csúcsforgalomnak). Miután a busz lerakott minket, mindenki megvette a belépőt és 9:15-kor készen álltunk arra, hogy megszálljuk a vásár területét. Erre azonban 10 óráig várni kellett, úgyhogy volt háromnegyed óránk arra, hogy tanulmányozzuk a pesti éghajlatot (arról, hogy ne barátokozunk meg vele, a kissé (túl) alacsony hőmérséklet és a szél gondoskodtak). Kitarató várakozásunk eredményeként pontban 10:00-kor magunk mögött hagyhattuk a bejáratot, és a csoport szétszéledt.

Akik még nem jártak ilyen vásáron, és esetleg soha nem is fognak, azoknak elmondom, mi vonzza úgy a látogatókat, mint légyapír a legyet (az egynapos szüneten kívül): a pavilon területén a rengeteg standnál számítástechnikai cégekkel ismerkedhetünk meg, akik általában különböző bemutatókat tartanak, és áruikat a vásár idején akciós áron adják (megpróbálva a konkurenciát visszaszorítani) a vásárlók nem kis örömeire. A szakkönyvektől kezdve az alkatrészeken át a programokig minden kapható, de aki csak gyűjtöst szeretne beszerezni a téltre, az is jól jár a tengernyi ingyenes árlistával, tájékoztatóval és újsággal (csak oldja meg a hazaszállítást). Aki pedig a megfelelő időben a megfelelő helyen tartózkodik és egy kicsit strapálja magát, az akár értékes nyereményekkel is hazatérhet. És persze az sem egy utolsó szempont, hogy az iskolai számítógéppark bővítéséhez és újításához itt lehet a legkönnyebben kiszemelni a jobbnál jobb cuccokat. Így megeshet, hogy a közeli/távoli jövőben (a megfelelő rész utólag aláhúzendó) az SZ1-es vagy SZ2-es teremben fogunk találkozni a kiállításról ismerős dolgokkal.

Visszatérve a szerdai naphoz: délután 15:25-kor gyülekeztünk a kijárat közelében, majd együtt mentünk vissza a buszhoz. Mivel a létszám teljes volt, indultunk is haza. A társaság eléggé elcsendesedett, a félnapos bolyongás láthatóan mindenkit megviselt. Így érkeztünk meg az iskolához 17:45-kor egy érdekes és tanulságos kirándulás után.

Összegzőképpen elmondhatom, hogy akit érdekelnek a számítástechnika legújabb vívmányai, az látogasson el a legközelebbi vásárra, mert megéri elmenni. Én nem először vettem részt ilyen "kiruccanáson", és eddig mindig tetszett.

Gólyabál Révai-módra...?

Elsősök lévén mindannyiunkat nagy izgalommal töltött el életünk első gimis gólyabálja. azonban, sajnos csalódnunk kellett Ha meghalljuk a "bál" szót, akkor már nem igazán az 1900-as évek beli, estélyi ruhába öltözött, Bécsikeringőt táncoló úri középosztály hölgyei és urai jutnak eszünkbe, de nem is a pár évvel ezelőtti igazi hagyományt képező gimnáziumi és középiskolai gólyabálok.

Mégis úgy érezzük, hogy ez ünnepélyes, egy kicsit más, mint a hétköznapi események. A miénk nem nagyon tért el attól az "alternatív", illetve "RAVE" zenét kedvelők bulijától, amelyen minden pénteken mi is részt vehetünk. A vetélkedő - ami a 3.F-esek szürkeállományából pattant ki - nagyon jó muri lehetett volna, csakhogy nem igazán voltunk se szem, se fültanúi. Az az egy kis lámpa nem sok fényt adott, így csak a néhány előrefurakodott osztálytársunk közvetítéséből tudtuk követni az eseményeket. Ha jók az értesüléseink, az előző gólyabálokat nem az iskolában tartották, és azok valahogy jobban is sikerültek. Az egyik ok talán az lehetett, hogy a jól sikerülteket nem több helyszínen, a közönséget megosztva, hanem egy légtérben rendezték. De talán erről a különbségről nem Ti és nem is mi tehetünk. Ne higgyétek azonban, hogy hálátlanok vagyunk, a rendezők

bizonyára mindent megtettek, hogy emlékezetesre sikerüljön az "indítás", és örömmel mondhatjuk, hogy az avatás tetszett, az ott megfogadottakat, persze néhány kivétellel, igyekszünk betartani.

Lehet, hogy kritikám egy kicsit éles, de azt hiszem, nem csak én vagyok ezen a véleményen. Valószínűleg még sok mindent nem tudunk a révais szokásokról, ezt nézzétek el nekünk! Van még mit tanulnunk, de véleményünk azért lehet.

Mi mégsem csüggedünk, hiszen előttünk áll ez az izgalmasnak ígérkező négy év, csupa meglepetéssel, és természetesen köztük gólyabálokkal is, ami ugyan már nem a "miénk" lesz, de megpróbáljuk ugyanazzal a lelkesedéssel várni, mint az ideit. Akkor talán, majd ha a mi segítségünket is elfogadják, sikerül egy kissé "habosabb" és közvetlenebb hangulatot vinni az eseménybe.

(melléklet)

Egy tavaszi délután - avagy az idő monológja

Mi történt? Miért rohannak az emberek (s a percek) ilyen vadul? Hová tűnt az emberség, a nyugalom?

Mindenki a humanizmust hirdeti, de tesznek is érte valamit? Nem, semmit. Ma is kioltottak egy gyermekéletet, s meg sem érezték a fiú szemében az ordító félelmet. Hol van hát itt a XX. század? Sehhol. Az ókorban élünk még...

Ismered a szomszédodat? Ha nem, inkább ne szólj! Maradj csendben! Tudod, hogy leugrott egy fiú a háztetőről? Ismerted? Akkor miért nem segítettél neki elkerülni a veszélyt? Nem érezted a szívéből áradó gyűlöletet? Sajnálod? Én is...

Egy ember nem tehet semmit. Többen sem...

Segítenél? Talán, de csak ketten vagyunk - mégsem egyedül (mondod) - ne szólj! Ne mondd, hogy ne! Majd én kiáltom: NE!

Miért sírsz? Na..., légy boldog! Tőlem elvitték a madarak a boldogságot. Visszahozzák majd, ugye ezt gondolod, de hát hová?

Megfullad ebben a fojtó világban (a szeny és a piszok alatt) vigasztalsz? De miért? Ne ölelj át, nem kell erő, biztonság! Talán igaza volt annak a fiúnak. Ne sajnálj, tudom mit érzel. Az emberek

jönnek-mennek, lesz még jövő. Neked jó, te még hiszel. Mit súgysz? Bennem? Hagyd már... Ne szeress, menj vagy hallgass!

Visszajöttél. Miért? Ne tördeld az ujjaidat, s ne nézz rám ilyen bolondul. Mit kérsz? Beszélj bátran, ha lehet teljesítem. Jól van, ha itt nem akkor sétáljunk. Látod, ezen az úton nem figyel senki a másokra, csak ballagnak csendesén. Mit beszélsz? Jaj, persze teljesen lefelejtettem. Fogjunk össze? Rendben, de hát még csak ketten vagyunk, ily árván. Besötétedik lassan, az égen megjelennek majd a csillagok.

Nézz föl, nézd őket, mind hogy ragyog! Ne beszélj már annyit. Légy inkább néma, de ne vak. Tanulj meg kérlek hallgatni! (A csend sohasem hosszú) Te most mire gondolsz? Én tüzes pipacsokra, hatalmas mezőkre. Bárcsak nyár lenne már! Meleg, forróság töltené el testem, s lelkem. Fázom. Ideje lenne hazamenni. Késő van eljárt felettünk az idő, lepergett homokóránkon minden homokszem. Elröpült ez a tavaszi délután s elvitte magával az égi csendet, tisztaságot.

Isten veled, talán egyszer még újra látlak!

Ajánlás:

mindazoknak, kik nem értenek egyet ezzel a világgal, s legfőképpen annak a fiúnak, aki ha csak egy pillanatra is, de figyelt a másokra.

Gondolkodom

Az embert kinevetik, ha fél

Az ember meghal, ha él.

Élsz te is egy percet talán

S mégse vagy a végtelen számára talány.

Szomorú szemekkel keresed a múltat.

Miért nézel vissza? Mi az mit a ma nem nyújthat?

Ó a jövő a szürke világ.

Alvó emberek szívják a béke pipát.

Járkálnak gépesítve a fuldokló, halott úton.

S észre sem veszik a haldokló kisfiút a szemétdombon.

Vasárnap

Elfelelted a csámpás vasárnapot,
ahol a másnapos óramutatók
kókadt fejüket
válladra fektetik
és szusszanva kipihenik
a milliószor körbejárt utat.

Néha kitörnek az alultáplált érzések
és meglibbentik hajadban a művészetet.
Idehallatszanak a meztelen lányok
ahogy bort szürcsölnek
egy elszáradt szőlőtökéről...
Csak nézed a várost.
Még ébredszik a vasárnapi puhaságból,
ilyenkor az ihlet is csak vaskos, nyúlós
és potyognak a szemedből
a túlaludt oroszlánok.
A kávéházak pincérnői sóhajtoznak,
a vendégek kifröccsent eszmefuttatásai
nyomot hagynak agyonfestett arcukon.
A legyek meg csak bambulnak
egy állatört vérben úszó tortahabon.

Mézes Gergely

1997.07.24 - 08.01. - avagy milyen volt a fûzfői némettábor?

Valamikor február, március táján elkezdődött a szervezkedés a balatonfûzfői táborozásra. Nem volt nagy kedvem hozzá, mégis hagytam magam rábeszélni, és ezt aztán a későbbiekben nem is bántam meg.

A tanév vége felé összehívott minket Erdős Lászlóné (Marika néni) és Gál Ildikó tanárnő a 108-as terembe megbeszélésre. Miután ismertették velünk, mit vigyünk magunkkal Fûzfőre (filc, ragasztó, olló, csomagolópapír, gombostű, 4x4-es igazolványkép, stb.) , kérdőjelek cikáztak előttünk, hogy vajon útlevelet fogunk-e hamisítani, vagy netán rajzolni fogunk-e a némettáborban, és vajon minek kell 15-20 db gombostű. Az egyetlen, ami németre emlékeztetett minket, az a 2 kötetes német szótár volt.

Aztán a nyári napok, hetek hamar teltek-múltak, és így hamarosan lehullt a lepel a titkokról.

Július 24.-én, egy verőfényes csütörtöki délelőttön elhagytuk Győrt, elindultunk a Balatonra. A délutáni órákban megérkeztünk a táborba, mely Fûzfő utolsó utcájában található, és a kisstrand az utca végén van. Elfoglalva a faházakat megcsodáltuk a fehérre festett vaságyainkat, melyeket valószínűleg a Kórház a város szélén c. egykori sorozatból szereztek be. Ezután lementünk a strandra, és élveztünk a nyarat, a napsütést, meg természetesen a fürdözést. A reggeli mindig a táborban volt, ebédelni és vacsorázni pedig a Sába étterembe jártunk.

Péntektől elkezdődött a komoly tanulás. Ez napi 4 órát jelentett. 4 csoportra bontottak minket (2 kezdő, középhaladó, haladó - ezt mi extrahaladónak hívtuk) összesen 5 tanítási nap és 4 tanár volt, így minden tanár duplázott az egyik csoporttal, a többiek pedig egy-egy napig boldogítottak minket. A 4 tanár: Erdősné tanárnő, Gál Ildikó tanárnő, Erdős Adrienn és Szemethi Bea volt.

A mi extrahaladó csoportunknak szerencséje volt, mivel a keményebb munkát az elején letudhattuk, utána már a holidéj szellemében teltek az órák. Az viszont mindjárt Pénteken kiderült, hogy a szótárra semmi szükségünk nem lesz. A gombostűvel mindenki kitűzhette a nevét (de az még mindig rejtély, hogy erre miért kellett 15-20 db, amikor mindenki csak egyet használt fel), a csomagolópapírt táblának alkalmaztuk, a filc pedig szenzációs társasjátékainkhoz kellett. Mi a Sábáról készítettük remekművünket. Igazán jól tükrözte véleményünket, és a célba (vagyis a Sábába) csak kevesen tudtak eljutni, a legtöbben útközben "elhaláloztak".

Délutánonként vagy strandoltunk, vagy akinek kedve volt átmehetett Almádiba, vasárnap pedig közösen elmentünk Veszprémbe, és a nap "fénypontjaként" a 40°C-os hőségben kizarándokoltunk az állatkertbe is.

Esténként, vacsora után vagy focimeccsek voltak, vagy pedig némettanáraink mutathatták meg teniszben szerzett tapasztalataikat.

Aztán jött az éjszaka, amikor természetesen senkinek sem az alváson járt az esze és ez a napok elmúltával meg is látszott rajtunk. A karikák egyre szaporodtak szemünk alatt, és egyre nehezebb volt délelőtt ébren maradni.

Végül eljött az utolsó este is, mely szalonnasütéssel és egy utolsó bulizással zárult. Reggel aztán Kovács Csaba tanár úr (aki ezúttal a Büfi bár lelke volt és éjfél előtt melegszendvicset csinált nekünk) a szokásosnál is korábban riadóztatott minket. A reggeli után megtörtént az ünnepélyes díjkiosztó gála, ahol mindenki kapott egy elismerő oklevelet, de természetesen különdíjak is voltak. A hagyományos jutalmazások után kiosztásra kerültek a tábor Forma 1-es közvetítője, focitudósítója, masszöre, és végül, de nem utolsósorban a "világ legjobb németese" díjak.

Mint minden, ez a tábor is véget ért, és remélem, hogy mindenki jól érezte magát. Ha tehetitek és van kedvetek, jövőre menjetek el ti is! Biztos, hogy nem bánjátok meg.

Bognár Rozita 11.B

Diákantológia

IGEN!!!

A diákmozgalom egy révais diákantológia kiadását tervezi az 1997/98-as tanévben.

DE EHHEZ A TE SEGÍTSÉGED KELL!!!

A már az íróasztal mélyén porosodó, vagy még csak ezután születő verseidre van szükségünk.

ÍRJ!

Garanciát nem adunk rá, hogy strófaid bekerülnek az antológiába.

Ha már erre adjuk a fejünket, szakemberekkel bíraltatjuk el majd a verseket.

Az antológia nem lesz hosszú, mert nincs túl sok pénzünk.

A VERSEIDRE VISZONT MINDENKÉPPEN SZÁMÍTUNK!

Hadd telessük ennyivel is színesebbé diákéveinket

ITT, A RÉVAIBAN!

Előre is köszönjük segítségdet!

A verseidet leadhatod:

Skaliczki Juditnak a 112-esben

Herold Eszternek a 203-asban

1997. október 6-12.

A hét, amelyet iskolánk 35 vállalkozó szellemű tanulója Németországban - Ingolstadtban - töltött. A Nagymúltú és az ingolstadti Katharinen Gymnasium között - a Vörös Kereszt és a mindkét városban működő Audi-gyár közreműködésével - egy éve alakult ki testvériskolai kapcsolat, melyet mi és az ottani diákok levelezés útján próbáltunk erősíteni. Még a tavalyi évben meghívást kaptunk a német iskolától, amit persze szívesen elfogadtunk (Naná! Egy hét lógásért mindent!). Ehhez persze igazgatónk beleegyezése is kellett, amiért köszönet illeti! (Jutalmul még két évig taníthatja a 3.B-nek a matekot.) Az utazást lázas készülődés előzte meg, de végre elérkezett a nagy nap!

Október 6., reggel 7 óra:

Lassan mindenki megérkezett, s elindulhattunk. Sajnálkozva gondoltunk otthonmaradt bajtársainkra és tanárainkra, akiknek egy teljes hétig kellett kibírniuk nélkülünk. A 10 órás út elég megerőltető volt, de sem ez, sem az Ausztriában történt defekt nem tudta elvenni a kedvünket. Késő délután érkeztünk meg Ingolstadtba - a gimnáziumhoz - ahol vendéglátóink hada várt ránk izgatottan. Náluk már csak mi voltunk idegesebbek "Meg fogjuk ismerni egymást? Mit fogok majd mondani neki?" - hangzottak a kérdések. A szorgalmasabbak a köszönő beszédüket fogalmazták, a bátortalanabbak kéziszótár után nyúltak, s voltak akik passzív ellenállást tanúsítottak: "Én ugyan meg nem szólalok!" - jelszóval. Az iskolában az igazgató röviden köszöntött bennünket, majd mindenki a fogadócsaládjához készült. Kezdetben ugyan meggyűlt a bajunk az erős bajor akcentussal, de vendéglátóink segítségével hamar túljutottunk a problémán.

Október 7., kedd:

Ezen a napon nem sokáig lustálkodhattunk, mert akár tetszett, akár nem, Németországban is 8-kor kezdődik a tanítás. Az iskolában "Brezelfrühstück"-kel fogadtak bennünket, ami egy tradicionális német vendéglátó-reggeli. Ezt követően különböző tanórákon vettünk részt, ahol kiderült, hogy a tanítás az ottani diákokra is ugyanolyan "jótékony" hatással van, mint ránk. Egyenesen "imádják" a másodfokú egyenletrendszeret, a szerves kémiáról nem is beszélve! A humán órákon azonban sokkal oldottabb a hangulat, inkább emlékeztet egy beszélgetésre, mint tanórára. Az órákon sokkal szélesebb látókörben tekintik át az adott témát, így az sokkal érdekesebbé és könnyebben tanulhatóvá válik. Bár a német diákokat nem kell félteni attól, hogy halálra hajszojják magunkat! Maximum fél óra alatt felkészülnek a másnapi órákra. Így nem csoda, hogy több idejük jut a szórakozásra és barátaikra.

Október 8., szerda:

Müncheni kirándulásunk napja. Ide német társaink is velünk jöhettek, mert az igazgató úr engedélyezett egy nap "lógást". (Reméljük, a tavaszi viszontlátogatás során mi is számíthatunk hasonlóra!) Először az 564 méter magas Olympiaberget másztuk meg, ahonnan csodálatos kilátás nyílt az óriási Olympia Park-ra. Ez adott otthont az 1972-es olimpiai játékoknak, azóta pedig szupersztárok koncertjeinek helye. Utána München nevezetességeivel ismerkedtünk. Megnéztük a régi és új városházát, a Frauenkirchét és a Marienplatzot. Délután a Deutsches Museumba mentünk, ami Németország leghíresebb és legnagyobb természettudományi múzeuma. Az egészben a legjobb

az volt, hogy a kiállított tárgyak mindegyikét kipróbálhattuk: fejleszthettünk áramot vagy vezethettünk II. világháborús vadászgépet.

Október 9., csütörtök:

Erre a napra meghívást kaptunk az Audi-gyárba. Először pár szóban elmondták, mit is fogunk látni, majd megkezdődött a rövidnek éppen nem mondható sétánk (kb. 3,5 km-t gyalogoltunk). Idegenvezetőnk mindent pontosan elmagyarázott és megmutatott, s a látvány valóban érdekes volt! A szemünk láttára születtek a szebbnél szebb autók. Délután a gyár vezetősége kis ajándékkal búcsúzott tőlünk: mindenki egy Audival lett gazdagabb. S bár a játékautó csak a polcunkat díszítheti, elmondhatjuk magunkról: "Wir sind schon Audi-Besitzer!"

Október 10., péntek:

Dél előtt egy kis városnézésre invitált bennünket alkalmi idegenvezetőnk, a gimnázium egyik történelemtanára. Röviden ismertette Ingolstadt történelmét, majd megmutatta a város nevezetességeit. A Kreuztor és a Münster megtekintése után vezetőnknek az a nagyszerű ötlete támadt, hogy nézzük meg a várost fentről is. Gondolatát tett követte és egy toronyba vezetett minket. A lépcsők számolásában 285-nél elvesztettük a fonalat (akkor lehattunk félúton). Erdősné tanárnő pedig szakadatlanul hajtogatta: "Jöjjenek csak Győrbe! Felvisszük őket a városháza tetejére!" (De még így is ők járnak jobban!) Délután a főpolgármester fogadott bennünket az új városházán. Elmondta, hogy örül az Ingolstadt és Győr között kialakult szoros kapcsolatnak. Reméli, hogy a két iskola diákjai csak tovább erősítik a városok közti hidat. A fogadás után még kószálhattunk a városban. Persze nem utazás az utazás bonyodalmak nélkül. Ebből kijutott nekünk is. Először is sikerül elvesztenünk egy útlevelet és 150 márkát, aztán az egyik kis csoportunk elveszett a város rengetegében. Az iskola mellett ugyanis egy óriási daru állt, s erről tudtuk mindig, hogy merre kell mennünk, ha vissza akarunk térni a gimnáziumba. Igen ám, de a városban nem csak ez az egy daru volt... Sorsolással döntöttük el, merre menjünk. Vesztettünk, az ellenkező irányba indultunk. Persze a nap végére minden rendbe jött, az elveszett papírok és az elkóborolt barátnyák is megkerültek. Este sem unatkoztunk! Először az iskolát ismertük meg közelebbről, utána pedig egy party-t rendeztek a tiszteletünkre. Itt együtt szórakoztunk a fogadócsaládokkal és német barátainkkal. Az este nagyon jó hangulatban telt, erről gondoskodott az iskola Soul cats nevű együttese is, melynek fellépése hatalmas sikert aratott!

Október 11., szombat:

Az utolsó napot mindenki a családjánál töltötte, akik igyekeztek ezt minél felejthetlenebbé tenni. Többen Nürnbergbe kirándultak, mások lovagoltak vagy színházba, moziba mentek. Este kicsit szomorúan, kicsit örömmel csomagoltunk. Szomorúan, hisz sok új barátot kellett itt hagynunk. Örömmel, mert mindenhol jó, de legjobb otthon!

Október 12., vasárnap:

Reggel fél 7-től gyülekeztünk a gimnázium előtt. Mintha az égiek is szomorkodtak volna, zuhogni kezdett az eső. Lassan elbúcsúztunk a második családunktól és pontban 7-kor elindultunk. Kísérőtanáraink öröme a hazaúton kevésbé voltunk élénkek. Bár a busz defektje visszafelé sem maradt el, délután fél 5-re már haza is érkeztünk. A Németországban töltött hét alatt rengeteg tapasztalatot, élményt és mesélnivalót gyűjtöttünk össze. Ezúton szeretnénk köszönetet mondani Erdősné és Tenkné tanárnőknek, valamint mindazoknak, akik lehetővé tették ezt az utazást! Köszönjük a lehetőséget, a segítséget és főleg a türelmet!

Reméljük tavasszal mi is viszonzhatjuk a vendéglátást és német látogatóink hasonló élményekkel térhetnek majd haza!

Mező Melinda 11.B

Hírek

Az **1996/97-es történelem OKTV-n Nagy Csongor** (akkor még 3.e osztályos tanulónk) **18. helyezést** ért el.

December 6-án lesz iskolánkban a Révai Miklós-nap, ami tanítás nélküli munkanapnak számít, ezért a megjelenés kötelező. Helyette december 8-án, hétfőn lesz szünet.

A diákigazgató-választás közös bulija december 12-én lesz a Móra Ferenc Iskolában. Szavazás az idei év utolsó hetében, szerdán lesz (Az érdekeltek: 3.A - Szaxervezet; 3.B - CsiBészek; 3.C - UniCumi; 3.D - KézDyli; 3.E -E in Black; 5.F - Futópia)